

Ενάντια στην καπιταλιστική πανδημία, Αλληλεγγύη μεταξύ των λαών.

**Análisis conjunto de coyuntura internacional
abril 2020**

**FRENTE A LA PANDEMIA CAPITALISTA
¡SOLIDARIDAD ENTRE LOS PUEBLOS!**

Μια ανάλυση για την συγκυρία - Απρίλης 2020

Περιεχόμενα

1.	Εισαγωγή.	σελ. 2
2.	Χιλή: Η κοινωνική επανάσταση που σημαίνει την απαρχή μιας νέας εποχής.	σελ. 2
3.	Ενάντια στην καπιταλιστική πανδημία, κοινωνική και ταξική αλληλεγγύη.	σελ. 6
4.	Η απάντηση από πάνω: Καθεστώς εξαίρεσης.	σελ. 7
5.	Κοινωνικές συνέπειες και περισσότερη καταστολή.	σελ. 8
6.	Γυναίκες που εργάζονται στην πρώτη γραμμή.	σελ. 10
7.	Βραζιλία: μια πολιτική κρίση έτοιμη να ξεσπάσει εν μέσω πανδημίας.	σελ. 11
8.	Ευρώπη: Το επίκεντρο της πανδημίας.	σελ. 13
9.	Κράτη έκτακτης ανάγκης στη Μέση Ανατολή.	σελ. 14
10.	Σύστημα υγείας μετά από 30 χρόνια νεοϊμπεριαλισμού.	σελ. 14
11.	Τα αποτελέσματα ενός συστήματος καταστροφής οικοσυστημάτων και ανθρώπων.	σελ. 15
12.	Αρχικό σχέδιο μιας νέας φάσης που ανοίγει σε πλανητική κλίμακα.	σελ. 16
13.	Αντίσταση.	σελ. 17
14.	Περιορίζοντας την κοινωνική βλάβη.	σελ. 19
15.	Η κοινωνία πρέπει να αλλάξει ριζικά.	σελ. 21

Η παρούσα ανάλυση για την συγκυρία αποτελεί συλλογικό έργο από τις παρακάτω αναρχικές ομοσπονδίες και οργανώσεις :

- **Coordenação Anarquista Brasileira** (Βραζιλία)
- **Federación Anarquista Uruguaya** (Ουρουγουάη)
- **Federación Anarquista Rosario - FAR** (Αργεντινή)
- **Organización Anarquista de Córdoba - OAC** (Αργεντινή)
- **Federación Anarquista Santiago – FAS** (Χιλή)
- **Grupo Libertario Vía Libre** (Κολομβία)
- **Union Communiste Libertaire** (Γαλλία)
- **Embat - Organización Anarquista** (Καταλονία)
- **Alternativa Libertaria / Federazione dei Comunisti Anarchici - AL/fdca** (Ιταλία)
- **Devrimci Anarşist Faaliyet - DAF** (Τουρκία)
- **Organization Socialiste Libertaire – OSL** (Ελβετία)

Πηγή κειμένου : [Federación Anarquista Uruguaya - FAU](#)

Μετάφραση και επιμέλεια κειμένου : [Ελευθεριακή Ψηφιακή Βιβλιοθήκη](#)

1. Εισαγωγή.

Το 2020 ξεκίνησε με κάποιες αλλαγές σε περιφερειακό επίπεδο, και ειδικά με τη συνέχιση της τεράστιας και απίστευτης κινητοποίησης του Χιλιανού λαού. Αυτή η κοινωνική εξέγερση, η οποία διεξάγεται πάνω από 100 ημέρες, έχει αλλάξει την κοινωνική και πολιτική κατάσταση της χώρας, και έχει επηρεάσει ολόκληρη την περιοχή. Αναδύθηκε μια νέα κατάσταση που, όπως έχουμε γράψει σε προηγούμενη ανάλυση, εντάσσεται στο πλαίσιο των μαζικών λαϊκών κινητοποιήσεων, όπως αυτές εκδηλώθηκαν στις κοινότητες των λατινοαμερικανών (στην Αϊτή, τον Ισημερινό και άλλες χώρες με μικρότερη ένταση). Όπως μπορούμε να δούμε, είναι η στιγμή που οι άνθρωποι βρίσκονται στο δρόμο, είναι καιρός αγώνα.

Ταυτόχρονα, ξεκινά μια νέα οικονομική κρίση στον κόσμο, που αυξάνεται με τον κορονοϊό και τον αντίκτυπό του στις διεθνείς αγορές. Το ζήτημα της αγοράς πετρελαίου και των επιπτώσεών του στις περιφερειακές οικονομίες της Λατινικής Αμερικής μπορεί να επηρεάσει το κόστος επιβίωσης, αλλά και τη νομιμότητα της υπερφιλελεύθερης τεχνοκρατίας, η οποία εξακολουθεί να αποτελεί μέρος αυτής της νέας φάσης σε ολόκληρη την ήπειρό μας.

Αλλά επίσης, η πανδημία του κορονοϊού έφερε μαζί της και μια σειρά αλλαγών, που είναι δύσκολο και πρόωρο να δούμε τις επιπτώσεις τους. Ωστόσο, ο αντίκτυπος αυτός μας υποχρεώνει να συζητήσουμε γι' αυτή τη νέα κατάσταση, μια παγκόσμια συγκυρία που μεταβάλλεται με πολιτικές ελέγχου των μαζών και εντεινόμενα μέτρα καταστολής. Σε αυτό το σημείο εμφανίζονται οι καταστροφικές συνέπειες του νεοφιλελευθερισμού τριών δεκαετιών με την κατάρρευση του συστήματος της δημόσιας υγείας και των μέτρων κοινωνικής ασφάλειας.

Χωρίσαμε την ανάλυση αυτή σε δύο τμήματα: το πρώτο που ασχολείται με τις κινητοποιήσεις στη Χιλή και τις κοινωνικές και πολιτικές αλλαγές στην ήπειρο, και το δεύτερο που αποτελεί μια πρώτη ανάλυση για τη νέα κατάσταση που ξεκίνησε με την εξάπλωση του Covid-19.

2. Χιλή: Λαϊκή επανάσταση σημαίνει την απαρχή μιας νέας εποχής.

"(...) μια συντακτική συνέλευση είναι το κύριο μέσο που χρησιμοποιούν οι προνομιούχες τάξεις, όταν δεν είναι δυνατή μια δικτατορία, είτε για να εμποδίσει μια κοινωνική επανάσταση είτε, όταν έχει ήδη ξεσπάσει μια κοινωνική επανάσταση, να σταματήσει την πρόοδό της με τη δικαιολογία της νομιμοποίησης και να πάρει πίσω όσα έχουν κατορθώσει οι άνθρωποι κατά τη διάρκεια της εξεγερτικής περιόδου". (E. Malatesta, 1930)

Οι άνθρωποι στη Χιλή αποτελούν κομμάτι μιας εξάμηνης κοινωνικής επανάστασης και καταλαμβάνουν δρόμους. Σε όλη τη χώρα εξελίσσονται διαμαρτυρίες από τις 18 Οκτώβρη 2019, ημέρα που το Σαντιάγο κατέρρευσε. Το άχυρο που έσπασε την πλάτη της καμήλας ήταν η αύξηση των εισιτηρίων του Μετρό. Το κίνημα των φοιτητών ήταν αυτό που ξεκίνησε και ηγήθηκε της

επανάστασης. Οι μπάρες ελέγχου στα μετρό υπερπηδήθηκαν από χιλιάδες νέους μπροστά στα μάτια των ανίκανων караμπινιέρων. Οι κινητοποιήσεις των φοιτητών κέρδισαν μεγάλη υποστήριξη στην πόλη, σε σημείο που κι άλλοι τομείς εντάχθηκαν σταδιακά σε αυτές και το κίνημα διαμαρτυρίας από τους σταθμούς του μετρό βγήκε στους δρόμους.

Η κρατική καταστολή απάντησε άμεσα: κηρύχθηκε κατάσταση πολιορκίας του Σαντιάγο και της μητροπολιτικής περιοχής. Αλλά η εξέγερση εξαπλώθηκε γρήγορα στις επόμενες μέρες σε ολόκληρη τη χώρα. Το ίδιο επεκτάθηκε και η κατάσταση πολιορκίας και η απαγόρευση της κυκλοφορίας από πλευράς κράτους.

Εκατομμύρια άνθρωποι βρίσκονται στους δρόμους τους τελευταίους έξι μήνες -όπως αποδείχτηκε περίτρανα και στις 8 Μαρτίου στο Σαντιάγο- κι έχουν στηθεί ακόμα χιλιάδες οδοφράγματα και τοπικές συνελεύσεις. Τα κοινωνικά κινήματα βγαίνουν στους δρόμους, τα συνδικάτα συμμετέχουν στον αγώνα - ειδικά το Federaci3n Portuaria (το συνδικάτο των λιμενεργατών) - και οι καθημερινοί αγώνες βρίσκονται σε διαρκή ανάπτυξη, συμπεριλαμβανομένης της κατάληψης της Plaza Italia (Πλατεία Ιταλίας), η οποία από καιρό τώρα ονομάζεται Plaza Dignidad (πλατεία Αξιοπρέπειας).

Οι Χιλιανοί είπαν “αρκετά τρεις δεκαετίες νεοφιλελευθερισμού, κληρονομιά της δικτατορίας”. Με αυτόν τον τρόπο έσπασε ο φόβος και οι άνθρωποι βγήκαν μαζικά στους δρόμους με ένα συνολικό αίτημα και όχι μόνο με ένα μερικό, όπως είδαμε στα προηγούμενα χρόνια με τους επιμέρους φοιτητικούς αγώνες, αλλά και τους αγώνες των υλοτόμων, των ανθρακωρύχων κλπ.

Έτσι, αυτή η κρίση του νεοφιλελεύθερου πειράματος στη Χιλή θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ως η απάντηση των λαϊκών τομέων στην ριζοσπαστικοποίηση του επιπέδου επισφάλειας στη ζωή, ή στην κρίση της αναπαραγωγής της ζωής που ασκείται από την κυριαρχία και η οποία, εδώ και δεκαετίες, επιφέρει συγκεκριμένες συνέπειες στα σώματά μας και τα εδάφη μας. Τα υψηλά επίπεδα χρέους, η κατάργηση κοινωνικών δικαιωμάτων, η υπερεκμετάλλευση, η επισφαλής εργασιακή απασχόληση, η κοινωνική ασφάλιση, η καταστροφή φυσικών πόρων όπως το νερό και η γη, η αύξηση των γυναικοκτονιών, συντέλεσαν στην «έκρηξη της χύτρας», μετά από δεκαετίες κακομεταχείρισης και αδικίας. Η απάντηση της κυρίαρχης τάξης δεν άργησε να έρθει, τόσο σε κατασταλτικό όσο και σε πολιτικό-θεσμικό επίπεδο. Αμέσως μετά την έναρξη της εξέγερσης, ο καταπιεστικός και αυταρχικός χαρακτήρας του κράτους βαθαίνει υπό δημοκρατικό μανδύα. Τα στατιστικά στοιχεία – αποτελέσματα της κρατικής τρομοκρατίας στην χώρα είναι ενδεικτικά: το Εθνικό Ινστιτούτο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (τον Φλεβάρη), ανέφερε 3.765 τραυματίες, 10.365 κρατούμενους, περίπου 2.500 πολιτικούς κρατούμενους, 411 άτομα με τραυματισμούς στα μάτια, 34 με απώλεια μερικής ή ολικής όρασης, 1.541 παραβιάσεις των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, από τις οποίες 192 αντιστοιχούν σε σεξουαλική-πολιτική βία και 40 περίπου δολοφονίες. Επιπλέον, μέσα στον Μάρτη, δολοφονήθηκαν τρία άτομα από κρατικούς πράκτορες, οι οποίοι συνεχίζουν να βασανίζουν και να φυλακίζουν τους ανθρώπους.

Η κυβέρνηση και τα δεξιά κόμματα επεδίωξαν μια διέξοδο μέσω της συνταγματικής μεταρρύθμισης, όχι μόνο για να σώσει το νεοφιλελεύθερο μοντέλο αλλά και το ίδιο το καπιταλιστικό σύστημα στη Χιλή. Η χιλιανή αστική τάξη ήταν πρόθυμη να «θυσιάσει» ένα μέρος του Συντάγματος του 1990, κληρονομιά της δικτατορίας του Pinochet. Αλλά είναι πρόθυμη μόνο να συντάξει το νέο Σύνταγμα σε μια Συντακτική Συνέλευση. Δυστυχώς, αυτή η πρόταση υιοθετήθηκε και από διάφορες αριστερές οργανώσεις, οι οποίες άρχισαν να συμμετέχουν στο παιχνίδι που ήθελε και χρειαζόταν το σύστημα.

Έτσι, η υπογραφή της συμφωνίας «για την ειρήνη και ένα νέο Σύνταγμα» από τις 15 Νοέμβρη σηματοδοτεί την ενιαία θέση των πολιτικών κομμάτων (από τους συντηρητικούς, στους φιλελεύθερους και προοδευτικούς, από το UDI μέχρι το Frente Amplio), σχετικά με την διατήρηση του «κράτους δικαίου», θεσμό που κληρονόμησε από τη δικτατορία και την προειδοποίηση για ενδεχόμενη έξοδο του στρατού στους δρόμους. Αυτή τη φορά, όμως, με εγγυημένη την ατιμωρησία του, προκειμένου να αντιμετωπιστεί η μαζική διαμαρτυρία και η εντατικοποίηση της άμεσης δράσης στο πλαίσιο μιας έκκλησης για γενική απεργία στις αρχές Μάρτη.

Το γεγονός ότι μέχρι σήμερα συνεχίζονται οι κινητοποιήσεις, σε πείσμα των γνωστών οπορτουνιστών, οι οποίοι κάθισαν ξανά στο τραπέζι της αστικής τάξης συνάπτοντας συμφωνίες που αφορούν τη ζωή μας, σηματοδοτεί ένα σημαντικό στοιχείο αυτής της εξέγερσης και μας δίνει κατευθύνσεις για να μελετήσουμε αυτά που έρχονται τους επόμενους μήνες. Παρά τις προσπάθειες της κυρίαρχης τάξης να μειώσει τις κοινωνικές συγκρούσεις και τις εκκλήσεις ενός μεγάλου μέρους της αριστεράς να διοχετευτεί η δυσαρέσκεια στη διαδικασία της συντακτικής μεταρρύθμισης, το βάθος της κοινωνικής κρίσης που εκφράζεται με τα υψηλά επίπεδα φτώχειας και επισφαλούς εργασίας, όπως και η κοινωνική αντίδραση που προκύπτει απέναντι σε αυτό (σπμ. Δηλαδή στην φτώχεια και την επισφάλεια), δύσκολα θα ελεγχθούν ή θα μειωθούν από οποιαδήποτε νέα νομοθεσία ή τη χρηματοδότηση σε κάποιο τομέα προτεραιότητας (υγεία, εκπαίδευση, κοινωνικό σύστημα). Κατά την άποψή μας, ένα από τα μεγαλύτερα θέματα που υποστηρίζουν την κινητοποίηση και τη συμπάθεια προς αυτήν είναι η έλλειψη κοινωνικών δικαιωμάτων, γεγονός που προστίθεται στη λεηλασία των υδάτων και την καταστροφή των οικοσυστημάτων.

Είναι ώρα για δημιουργικότητα και τόλμη. Η σύγκρουση θα παραμείνει ανοιχτή και οι δράσεις της που συλλογικοποιούνται, που ενώνουν την τοποθέτησή τους και στοχεύουν στη δημιουργία ισχυρών κοινοτήτων, θα εμβαθύνουν. Οι δρόμοι θα συνεχίσουν να είναι γεμάτοι, καθώς τεράστιο μέρος των καταπιεσμένων έχει πλέον μάθει ότι η κινητοποίηση και η οργάνωση είναι τα βασικά εργαλεία για να ανακτήσουν τις ζωές τους. Ήρθε η ώρα να δημιουργηθούν οργανωτικές εναλλακτικές που στοχεύουν να φέρουν στο προσκήνιο τη λαϊκή δύναμη, την οργάνωση και άμεση δράση και όχι αντίθετα, συνταγματικές συντομότερες διαδρομές που θα ανανεώσουν το οξυγόνο της κυριαρχίας στην περιοχή της Χιλής.

Γνωρίζουμε ήδη ότι αυτό που στην αρχή φαινόταν να είναι ένα αυθόρμητο κίνημα, όπου καμιά συγκεκριμένη οργάνωση δεν μπορούσε να οριστεί ως εκπρόσωπος του, έχει οδηγήσει σε μια γόνιμη περίοδο πολιτικοποίησης ολόκληρων περιοχών, με την εμφάνιση νέων οργανώσεων και διαφόρων εκφράσεων αγώνα για ποικίλα προβλήματα της κοινωνικής ζωής (ιδιαίτερη προσοχή αξίζει να δώσουμε στην ανάδυση των τοπικών συνελεύσεων παντού), όπου πλέον η αυτοάμυνα, η άμεση δράση και η κινητοποίηση έχουν νομιμοποιηθεί ως εργαλεία αγώνα.

Λόγω όλων όσων σημειώθηκαν προηγουμένως, λέμε ότι βλέπουμε τη «συντακτική διαδικασία» ως «διαδικασία επαναφοράς», η οποία έρχεται μόνο για να προσφέρει μια θεσμική διέξοδο στη σύγκρουση, και η οποία, παρεμπιπτόντως, θα λειτουργήσει μόνο σύμφωνα με τα συμφέροντα της κυρίαρχης τάξης. Αυτή η διαδικασία έρχεται για να ανασυγκροτήσει την εξουσία του Κράτους και των θεσμών του, που συναντούν πλέον την πλήρη δυσπιστία μετά την έκρηξη της εξέγερσης, γι' αυτό και η διαδικασία είναι πολύ περισσότερο επιτακτική για την αστική τάξη παρά για τους καταπιεσμένους.

Επομένως, το να ποντάρουμε σε αυτή τη συνταγματική διαδικασία πάνω στη θέρμη της κοινωνικής εξέγερσης, δεν σημαίνει άλλο από τα να παραδώσουμε το πεπρωμένο αυτού του κινήματος σε εκείνους που μας καταπιέζουν. Ένα νέο Σύνταγμα δεν θα αλλάξει τις σχέσεις εξουσίας στην περιοχή της Χιλής ούτε αποτελεί εγγύηση παραχώρησης κοινωνικών δικαιωμάτων και αξιοπρεπούς ζωής.

Το ερώτημα που θέτουμε είναι: πρέπει να ενισχύσουμε τη θεσμική διαδικασία από τα πάνω ή να βάλουμε όλη μας τη δύναμη στη συγκρότηση λαϊκής δύναμης από τα κάτω; Λογικά, επιλέγουμε πάντα τη δεύτερη επιλογή. Η διαμάχη δεν αφορά τα θεσμικά όργανα, αλλά αυτό που οι άνθρωποι θα μπορούσαν να αναπτύξουν για να καταρρεύσει το καπιταλιστικό σύστημα και να συνεχίσουν στην οικοδόμηση μιας νέας κοινωνίας.

Αυτό το πεδίο είναι ανοιχτό και οι κοινωνικές εξεγέρσεις και κινητοποιήσεις που έχουν συγκλονίσει μεγάλο μέρος της Λατινικής Αμερικής (εκτός από τη Χιλή, έχουμε κινητοποιήσεις στο Εκουαδόρ, την Αϊτή και την Κολομβία) σίγουρα θα συνεχιστούν σε σύντομο χρονικό διάστημα.

Το μόνο πράγμα που δεν έχει μέλλον είναι να συνεχίσουμε να ποντάρουμε –όπως κάνει και κομμάτι της αριστεράς - στο παιχνίδι του συστήματος. Σε αυτό το παιχνίδι ξεπλένεται η αστική δημοκρατία και ο καπιταλισμός και ψηφίζονται κατασταλτικοί νόμοι, όπως έγινε και στη Χιλή, από μεγάλο μέρος αυτής της αριστεράς που προσποιείται ότι μετασχηματίζει κάτι, με τα εργαλεία που εξυπηρετούν μόνο τη διαιώνιση και την αναπαραγωγή της προνομιούχας τάξης.

Η μόνη διέξοδος είναι να ενισχυθούν οι άνθρωποι και οι οργανώσεις τους, να ανοίξουν δίοδοι ταξικών αγώνων και να οικοδομηθεί ένα Μέτωπο των Καταπιεσμένων Τάξεων, το οποίο να συγκεντρώνει όλες αυτές τις διαφορετικές εκφράσεις και να προωθεί τη ρήξη με αυτό το άδικο σύστημα.

3. Ενάντια στην καπιταλιστική πανδημία, αλληλοϋποστήριξη και αλληλεγγύη από τα κάτω.

Ζούμε στιγμές που μοιάζουν να συνθέτουν μια ιστορική μετάβαση, μια νέα φάση ενός ιού γρίπης, του SARS- CoV2, που κλονίζει ολόκληρο τον κόσμο, κλείνει σύνορα, πλήττει σκληρά την παγκόσμια οικονομία και προκαλεί το θάνατο χιλιάδων ανθρώπων. Θεωρούμε ότι είναι πολύ σημαντικό για μας από τον Οργανωμένο Αναρχισμό να επεξεργαστούμε, έστω και σε ένα προκαταρκτικό στάδιο, την ανάλυση και τη γραμμή δράσης μας γύρω από τις επιπτώσεις που έχει και θα μπορούσε να έχει αυτή η κρίση σε κοινωνικο-πολιτικό επίπεδο.

Η εμφάνιση και η εξάπλωση του ιού έχει εκθέσει, για ακόμη μια φορά, την παταγώδη αποτυχία του καπιταλιστικού συστήματος, φανερώνοντας την πιο βάνουση, απάνθρωπη και επικίνδυνη πτυχή του για τις τάξεις των καταπιεσμένων. Σε πρώτο επίπεδο αναδεικνύει ότι οι τεχνολογικές εξελίξεις στον τομέα της υγείας δεν μπόρεσαν να αποτρέψουν ή να εξουδετερώσουν το φαινόμενο, καταδεικνύοντας ότι τα δισεκατομμύρια κοινωνικών πόρων που διαχειρίζονται οι εταιρείες φαρμάκων και υγείας δεν επικεντρώνονται στη βελτίωση της ποιότητας ζωής των κατοίκων και στην πρόληψη ασθενειών, αλλά στην αύξηση των κερδών τους. Αυτό δεν είναι τίποτε περισσότερο από την κοινή λογική του καπιταλισμού, αλλά τις επιπτώσεις της στην κρίση υγείας τις βιώνει ολόκληρος ο κόσμος.

Η πανδημία δεν είναι μια «θεική» τιμωρία ή μια «δοκιμασία για την ανθρωπότητα». Είναι η έκφραση της οικολογικής πολιτιστικής κρίσης που πλήττει τον πλανήτη μας. Η διατήρηση των κερδών των καπιταλιστών που οδηγεί ολόκληρα οικοσυστήματα στην καταστροφή, η αύξησή τους που οδηγεί τα «μη παραγωγικά» γονιδιώματα στην εξαφάνιση, και η εμπορευματοποίηση των οργανισμών και των εδαφών καθιστούν δυνατή την πιθανότητα ο ιός να εξαφανίσει ένα ποσοστό του παγκόσμιου πληθυσμού, στην επιδίωξη της διατήρησης της παγκόσμιας οικονομίας.

Βρισκόμαστε σε ένα κρίσιμο σημείο, όπου η ανθρωπότητα αμφιταλαντεύεται ανάμεσα στην συνέχεια του καπιταλιστικού συστήματος κυριαρχίας και τη ζωή.

Επιπλέον, δεν είναι αμελητέος παράγοντας το γεγονός ότι ο ιός έχει καταστροφικές επιπτώσεις στους πιο ταλαιπωρημένους ανθρώπους των τελευταίων ετών, στους ηλικιωμένους. Οι ηλικιωμένοι έχουν να αντιμετωπίσουν στον τομέα της υγείας την έλλειψη εμβολίων, την αύξηση της τιμής των φαρμάκων και την παραμέληση ενός σημαντικού μέρους των θεραπειών, καθώς και το συνταξιοδοτικό σύστημα, τομέας που έχει τιμωρηθεί ιστορικά περισσότερο από όλους. Το συνταξιοδοτικό στη Χιλή, όπως και η πλήρης ιδιωτικοποίηση της υγείας, έχουν άμεση αναφορά στην αντιλαϊκή μεταρρύθμιση στο συνταξιοδοτικό σύστημα του Macri το 2017 στην Αργεντινή, αλλά και στην τροποποίησή της από τη σημερινή κυβέρνηση, ακολουθώντας το βορειοαμερικανικό πρότυπο. Αντίστοιχα στο ίδιο μήκος κύματος κυμαίνονται και οι περικοπές στο δημόσιο σύστημα υγείας στη Βραζιλία κλπ. Πρόκειται για μεταρρυθμίσεις καθαρά εγκληματικές. Η κατάργηση του Υπουργείου Υγείας στην Αργεντινή αποτελεί έγκλημα κατά της υγείας και είχε ως αποτέλεσμα την επανεμφάνιση

της ιλαράς, ασθένεια που είχε εξαφανιστεί στη Λατινική Αμερική. Είναι προφανές ότι οι ηλικιωμένοι μας είναι ο «πλεονασματικός» πληθυσμός ενός καταρρέοντος κοινωνικού συστήματος. Με όλα τα παραπάνω, είναι σαφές ότι η ζωή και η υγεία είναι εμπορεύματα και όχι δικαίωμα.

Στην περιοχή της Λατινικής Αμερικής, η επισφαλής και φτωχή εργατική τάξη θα είναι αναμφισβήτητα το κύριο θύμα της πανδημίας. Έτσι, οι άνθρωποι που δεν έχουν αποχέτευση και πόσιμο νερό θα νοσήσουν, μη μπορώντας να ακολουθήσουν πολλά από τα απαραίτητα μέτρα υγιεινής και αυτοπροστασίας. Πρόκειται για οικογένειες στοιβαγμένες σε μικρά δωμάτια και ενοικιασμένους χώρους, που δεν μπορούν να μπουν σε καραντίνα σε τυχόν κρούσμα. Πρόκειται για δεκάδες χιλιάδες άστεγους/ες χωρίς σπίτι για καταφύγιο. Πρόκειται για ανθρώπους του μεροκάματου που κερδίζουν καθημερινά τα προς το ζην και δεν μπορούν να μείνουν σπίτι. Πρόκειται για άτομα που στερούνται την ελευθερία τους, που υποφέρουν από υπερπληθυσμό στις φυλακές, από σκληρή μεταχείριση και προγραμματισμένη (στυμ. από το κράτος) έκθεση σε κίνδυνο.

Σύμφωνα με αυτή την ιδέα, η ιστορία μας έδειξε ότι πολλές φορές οι ασθένειες και ο έλεγχος του σώματός μας χρησιμοποιήθηκαν από διαφορετικά κράτη ως όπλο βασισμένο στα ιμπεριαλιστικά τους συμφέροντα. Εκτός από τα γνωστά πειράματα του ναζισμού, στη Λατινική Αμερική είχαμε χαρακτηριστικές περιπτώσεις όπως ο εμβολιασμός της σύφιλης στον πληθυσμό της Γουατεμάλας από τον αμερικανικό στρατό. Τέτοιες εκτροπές είναι δυνατές μόνο για την καπιταλιστική κοινωνική τάξη και αυτό δημιουργεί πολλές αμφιβολίες σχετικά με τη προέλευση του συγκεκριμένου ιού, μέσα σε μία από τις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις που ανταγωνίζεται την παγκόσμια τάξη. Διάφορες θεωρίες έχουν κυκλοφορήσει - ακόμα και από σημαντικούς ακαδημαϊκούς και διανοούμενους - που πηγαίνουν προς αυτή την κατεύθυνση και κάνουν ξεκάθαρη τη σκληρότητα του συστήματος και των ηγεμονικών πολιτικών του.

4. Η απάντηση από πάνω: Καθεστώς εξαίρεσης.

Μαζί με την υγειονομική κρίση που ζούμε τώρα, είναι σημαντικό να τονίσουμε τους μηχανισμούς που χρησιμοποιούν τα διάφορα κράτη για να περιορίσουν την πανδημία. Για τον Οργανωμένο Αναρχισμό αυτό είναι ένα βασικό στοιχείο στις πολιτικές εκτιμήσεις που μπορούμε να κάνουμε μεσοπρόθεσμα και μακροπρόθεσμα. Ο πανικός, ο φόβος και η σύγχυση έχουν εδραιώσει τον ολοκληρωτικό λόγο για την υγειονομική κρίση. Υπό αυτή την έννοια, το κράτος νομιμοποιεί τα πιο περιοριστικά και κατασταλτικά μέτρα ως τα πιο αποτελεσματικά για τον περιορισμό ενός ιού που διαχέεται σε χιλιάδες άτομα καθημερινά, ενώ ταυτόχρονα αναπτύσσει μια πατριωτική και πολεμική ρητορική, αγνοώντας τις κοινωνικές τάξεις.

Παρόμοια, τα κράτη που έχουν τη δυνατότητα να εφαρμόζουν ένα συγκεντρωτικό μοντέλο στην οικονομία, καθώς και να περιορίζουν ολοκληρωτικά την ελευθερία του πληθυσμού, ακριβώς όπως και η περίπτωση της Κίνας, ενισχύουν ένα κυρίαρχο μοντέλο κρατικής διαχείρισης του κεφαλαίου, προκειμένου να διαχειριστούν το νεοφιλελευθερισμό που αποσυντίθεται στην Ευρώπη, τις Ηνωμένες

Πολιτείες και τη Λατινική Αμερική. Κράτη στα οποία η αδυναμία να σταματήσει η οικονομία καθιστά αβλαβή κάθε προσπάθεια περιορισμού του ιού. Συνεπώς γινόμαστε μάρτυρες μιας διαμάχης εντός της κυρίαρχης τάξης, όπου το νεοφιλελεύθερο και συγκεντρωτικό μοντέλο διαχείρισης μονομαχούν μέχρι θανάτου για να αποφασιστεί το ποιο από τα δύο θα ηγηθεί μιας νέας φάσης στην ιστορία του καπιταλιστικού συστήματος.

Οι καταπιεσμένες τάξεις πρέπει να είναι σε επιφυλακή· η μόνιμη κατάσταση έκτακτης ανάγκης ενισχύεται, καθώς το ένα κράτος μετά το άλλο σε όλο τον κόσμο βγάζει το στρατό του στους δρόμους, δίνοντάς του την εξουσία να παρεμβαίνει, να σχεδιάζει και να δρα στο πλαίσιο της κρίσης. Ένα ξεκάθαρο παράδειγμα είναι η κυριολεκτική απαγόρευση της κυκλοφορίας στη Χιλή, η οποία διαρκεί από τις 10μμ. έως τις 5πμ., όπου αποκλειστικός σκοπός του στρατού είναι ο έλεγχος των δρόμων, η καταστολή και η παρουσία σε πόλεις και λεωφόρους όπου δεν είχε μεγαλύτερη επιχειρησιακή ικανότητα από την κοινωνική εξέγερση της 18ης Οκτωβρίου και μετά. Μέχρι σήμερα υπάρχουν περισσότεροι από 300 κρατούμενοι λόγω της απαγόρευσης της κυκλοφορίας, οι οποίοι αναμφισβήτητα δεν προέρχονται από πλούσιες γειτονίες, αλλά από λαϊκές και εργατικές συνοικίες. Κάτι παρόμοιο συνέβη και στην Αργεντινή όπου οι κρατούμενοι είναι περισσότεροι από 3200, όπως επίσης σε άλλες χώρες όπως το Περού και η Παραγουάη. Οι στρατιώτες στους δρόμους δεν συνεισφέρουν τίποτε στον έλεγχο του ιού. Αποτελούν μόνο την εγγύηση για τον περιορισμό και τον έλεγχο μιας καταπιεσμένης τάξης κουρασμένης από την κυβέρνηση και τις θανατοπολιτικές της.

5. Κοινωνικές συνέπειες και περισσότερη καταστολή.

Ο κοινωνικός και οικονομικός αντίκτυπος της ταχείας εξάπλωσης του κορωνοϊού γίνεται ολοφάνερος. Από τη μία πλευρά, γνωρίζουμε ότι τη φθορά της παγκόσμιας οικονομίας θα την πληρώσουμε εμείς. Ήδη σε χώρες όπου ο ιός είναι πιο διαδεδομένος, έχουν γίνει απολύσεις και μειώσεις μισθών. Για να μην αναφέρουμε τις καταστροφικές συνέπειες που έχει σε ανέργους και επισφαλείς εργαζόμενους/ες (πρεκαριάτο). Στην Ουρουγουάη, τις πρώτες μέρες, περισσότεροι/ες από 21.000 βγήκαν στο ταμείο ανεργίας, με παραπάνω από 3500 να αφορούν απολύσεις, δηλαδή 15%. Τη στιγμή αυτή πάνω από 60 χιλιάδες έχουν οδηγηθεί στο ταμείο ανεργίας. Στην Αργεντινή, στην εύθραυστη κατάσταση που προκαλείται από το δημόσιο χρέος και από την πρόθεση της κυβέρνησης να το πληρώσει εις βάρος των λαϊκών τομέων, θα προστεθούν και οι ζημιές που προκλήθηκαν απ' αυτή την πανδημία. Γεγονός που εκφράζει την ανεπάρκεια μιας οικονομικής τάξης, καθώς έχει οδηγήσει σχεδόν το 50% του πληθυσμού στη φτώχεια και σε έναν πολύ υψηλό αριθμό επισφαλών εργαζομένων, οι οποίοι/ες πλήττονται σε μεγάλο βαθμό από την απομόνωση, καθώς οι πηγές επιβίωσής τους περιορίζονται. Με τον ίδιο τρόπο, ο ιδιωτικός τομέας υποδεικνύει τον αριθμό των απολύσεων που θα επιφέρει η κρίση για να σωθούν τα κέρδη των αφεντικών, όπως είναι προφανές στην προσπάθεια απόλυσης 1500 εργαζομένων της πολυεθνικής Techint στην Αργεντινή.

Εν τω μεταξύ, όσο ο ιός επεκτείνεται, οι πλούσιοι πηγαίνουν σε ακριβές και πολυτελείς ιδιωτικές κλινικές τελευταίας τεχνολογίας, ενώ η τάξη μας προσφεύγει για θεραπεία σε δημόσια νοσοκομεία που στερούνται ιατρικών προμηθειών, προσωπικού και πόρων. Ενώ η τάξη μας αντιμετωπίζει καθημερινά υπό καθεστώς φόβου και σε συνθήκες συνωστισμού την μετακίνηση με μέσα μαζικής μεταφοράς, οι πλούσιοι θα μείνουν σε καραντίνα στα εξοχικά τους σπίτια σε ιδιωτικές παραλίες. Ενώ η οικονομική αβεβαιότητα περιπλανιέται στα σπίτια μας, η αστική τάξη μονοπωλεί τα περισσότερα τρόφιμα και προϊόντα ατομικής προστασίας και υγιεινής. Στη Χιλή ολόκληρες κοινότητες δεν έχουν πρόσβαση σε νερό, όπως συμβαίνει στην Petorca, ενώ πάνω από την ίδια περιοχή οι γαιοκτήμονες και οι πολυεθνικές εταιρείες συγκεντρώνουν νερό για την καλλιέργεια, την παραγωγή και το εμπόριο του αβοκάντο. Πρέπει να σημειωθεί ότι στην περίπτωση της Χιλής τα τεστ για τον Covid-19 κοστίζουν 30 δολάρια περίπου, καθώς είναι η μόνη χώρα στη Λατινική Αμερική που χρεώνει την εξέταση, και στα οποία, προφανώς, έχουν πρόσβαση μόνο οι πλούσιοι.

Από την άλλη πλευρά, ο περιορισμός των πολιτικών δικαιωμάτων και οι πιο επιθετικοί μηχανισμοί κοινωνικού ελέγχου αναβαθμίζονται, κερδίζοντας την κοινωνική συναίνεση με την πρόφαση πως αποτελούν το μοναδικό μέσο για την διασφάλιση περιορισμού της πανδημίας. Όλα αυτά μέσα σε μια φαινομενική δημοκρατία που προσαρμόζεται γρήγορα σε καθεστώς έκτακτης ανάγκης, μιμούμενη τις τεχνικές ελέγχου της τόσο αμφιλεγόμενης δικτατορίας του Κομμουνιστικού Κόμματος Κίνας.

Ας εξετάσουμε την περίπτωση της Αργεντινής ως παράδειγμα: με το διάταγμα της καραντίνας και της υποχρεωτικής κοινωνικής απομόνωσης που ο Alberto Fernández επέβαλε στις 19 Μαρτίου, γίνεται ξεκάθαρη η κατασταλτική στρατηγική του κράτους για την καταπολέμηση της πανδημίας. Όλες οι κατασταλτικές δυνάμεις, συμπεριλαμβανομένου του στρατού, βγήκαν επίσημα στους δρόμους. Διαμορφώνεται έτσι μια εικονική – προς το παρόν, δεδομένου ότι μπορεί να καθιερωθεί σύντομα σε μόνιμη βάση - κατάσταση πολιορκίας, που εκθέτει τον πληθυσμό στο έλεος της καθημερινής κρατικής βίας με την πρόφαση του περιορισμού της εξάπλωσης του ιού. Γνωρίζουμε ότι αυτοί οι μηχανισμοί κοινωνικού ελέγχου θα αποκτήσουν πόρους και εμπειρία και το κράτος θα επανεξετάσει μετά το τέλος της πανδημίας το αν θα τους αποσύρει από τη δημόσια σφαίρα. Θεωρούμε ότι εάν δεν δημιουργηθούν άλλες μορφές αλληλεγγύης από τα κάτω για να περιοριστεί η εξάπλωση του ιού, μετά το τέλος της πανδημίας ο έλεγχος και η καταστολή θα χρησιμεύσουν ως μηχανισμός για να «συγκρατηθεί» κάθε πιθανή δυσαρέσκεια και αντίδραση απέναντι στα αποτελέσματα αυτής της κρίσης. Εν τω μεταξύ, η ανάπτυξη των δυνάμεων καταστολής σε όλη την επικράτεια αφήνει ανυπεράσπιστο το μεγαλύτερο μέρος των οργανώσεων των λαϊκών τομέων.

Σχετικά με τα παραπάνω, υπήρξε μια εξέλιξη με την καταστολή που εξαπέλυσε ο Rodríguez Larreta εναντίον των κλωστοϋφαντουργών – αντρών και γυναικών -, η οποία οδήγησε στο θάνατο του πλανόδιου πωλητή Beatriz Mechatto και την επακόλουθη σύλληψη του Juan Grabois, καθώς και άλλων 12 αγωνιστών/ριών του CTEP. Έτσι, ο Alberto Fernández αποφάσισε να ανακοινώσει την απόφαση της γενικής καραντίνας σε δημόσιο διάγγελμα μαζί, όχι μόνο με τον Rodríguez Larreta αλλά

και με τον κυβερνήτη Morales, υπεύθυνο για τη φυλάκιση του Milagros Sala. Μια συμβολική πράξη που αποδεικνύει την ενότητα της πολιτικής τάξης (σπμ. τους) όταν χρειάζεται να υπερασπιστούν και να επιβάλλουν την εξουσία του κράτους σε τέτοιες καταστάσεις, αφήνοντας κατά μέρος τις διαφορές σε ό,τι αφορά τα κοινωνικά ή πολιτικά δικαιώματα. Η φασιστική ομιλία του Berni στην Αστυνομία του Μπουένος Άιρες δεν είναι τυχαία, και δεν έχει να ζηλέψει τίποτα από την αμφιλεγόμενη διαχείριση του καταπιεστικού Bullrich.

Στην Αργεντινή, στις πρώτες μέρες της καραντίνας, έγιναν χιλιάδες συλλήψεις για κυκλοφορία. Οι επαρχιακές και εθνικές κυβερνήσεις απέδειξαν έτσι την προθυμία τους να γεμίσουν τους αστυνομικούς σταθμούς και τις φυλακές που λειτουργούν ήδη σε συνωστισμό, με υψηλό τον κίνδυνο μετάδοσης, όπως έγινε φανερό και από τις εξεγέρσεις των κρατούμενων της φυλακής Bower στην Κόρδοβα. Μπορεί να περηφανεύεται η Kirchner για την εντεινόμενη επίθεση κατά των κοινωνικών και πολιτικών δικαιωμάτων. Σε αυτό πρέπει να τονίσουμε ότι η χωροφυλακή που περιπολεί στους δρόμους είναι η ίδια που δολοφόνησε πρόσφατα τον Maldonado, ότι η Νομαρχία που διεξάγει τους ελέγχους είναι η ίδια που πυροβόλησε τον Rafael Nahuel πισώπλατα και ότι η επαρχιακή αστυνομία είναι υπεύθυνη για χιλιάδες πυροβολισμούς ανθρώπων σε ολόκληρη τη χώρα.

6. Γυναίκες που εργάζονται στην πρώτη γραμμή.

Είτε συνεχίζουν να εργάζονται είτε βρίσκονται στο σπίτι, οι γυναίκες βρίσκονται στην πρώτη γραμμή της πάλης ενάντια στην πανδημία, αλλά είναι επίσης και τα πρώτα θύματα.

Η κρίση αναδεικνύει τον ουσιαστικό ρόλο ορισμένων τομέων (υγεία, εκπαίδευση, προσχολική αγωγή, επαγγέλματα φροντίδας, αγροτική παραγωγή και διανομή, καθαριότητα, κοινωνική εργασία, μεταφορά και παράδοση κ.λπ.). Ωστόσο, είναι οι γυναίκες, που εργάζονται κατά κύριο λόγο στους περισσότερους από αυτούς τους τομείς, συχνά κακοπληρωμένα και σε συνθήκες επισφάλειας.

Με αυτήν την κρίση, ο πληθυσμός ανακαλύπτει ξανά τα κοινωνικά χρήσιμα επαγγέλματα, εκείνα χωρίς τα οποία δεν μπορούμε να επιβιώσουμε και που ανταποκρίνονται στις βασικές ανάγκες όλων.

Σε όλους αυτούς τους τομείς, οι εργαζόμενες γυναίκες αντιμετωπίζουν διπλή δυσκολία. Πρέπει όχι μόνο να συνεχίσουν να εργάζονται, με κίνδυνο να κολλήσουν οι ίδιες και οι οικογένειές τους, καθώς και οι χρήστες (ή πελάτες) των υπηρεσιών τους, λόγω έλλειψης επαρκούς υγειονομικής προστασίας, αλλά και να διαχειριστούν την φροντίδα των παιδιών στο σπίτι σε συνδυασμό με τα συνήθως ασταθή ωράρια εργασίας τους, ακόμη κι όταν πρόκειται για μονογονεϊκές οικογένειες.

Η άνιση κατανομή των καθηκόντων δεν θα λυθεί στον εγκλεισμό. Θυμηθείτε ότι οι γυναίκες κάνουν τις περισσότερες δουλειές στο σπίτι και αναλαμβάνουν τη φροντίδα των παιδιών, ακόμα και όταν βρίσκονται σε σχέση συμβίωσης. Στην περίπτωση που και οι δυο γονείς εργάζονται από το σπίτι, μπορείτε εύκολα να φανταστείτε το πώς μοιράζονται οι οικιακές δουλειές στα ζευγάρια, που ως τώρα κάνανε οι γυναίκες. Είναι οι μητέρες που φροντίζουν τα παιδιά να μην μένουν πίσω στις

εκπαιδευτικές τους υποχρεώσεις. Έτσι, η ενασχόλησή τους και με τις υπόλοιπες δουλειές του σπιτιού δεν αφήνει πολύ χρόνο για τηλεργασία, ακόμη και για όσες μπορούν να την διεκδικήσουν.

Ο γενικευμένος εγκλεισμός παρουσιάζει έναν επιπλέον κίνδυνο για όσα άτομα βιώνουν έμφυλη βία εντός ζευγικής σχέσης. Οι οργανώσεις που ασχολούνται με την έμφυλη βία και στηρίζουν γυναίκες επιζώσες έμφυλης βίας, έχουν ήδη επισημάνει τον κίνδυνο από την ανακοίνωση του εγκλεισμού. Η έλλειψη έστω και μιας στιγμής ηρεμίας που βρίσκουν τα θύματα όταν δουλεύουν εκτός σπιτιού (ή όταν οι θύτες δουλεύουν εκτός σπιτιού), η κοινή ζωή σε μόνιμη βάση, θα οδηγήσει με μαθηματική ακρίβεια στην αύξηση των περιστατικών ψυχολογικής, σωματικής ή σεξουαλικής βίας και κακοποίησης. Σε πλαίσια πλήρους απομόνωσης, όπου δεν μπορούν να φύγουν (ειδικά χωρίς τα παιδιά τους), και που δεν έχουν τη δυνατότητα να κρυφτούν ώστε να καλέσουν τις γραμμές υποστήριξης ή τις οργανώσεις αντιμετώπισης ενδοοικογενειακής βίας, η επιτήρηση και παρέμβαση των γειτόνων είναι καθοριστικής σημασίας. Περισσότερο από ποτέ, ο διωγμός του βίαιου συζύγου από το σπίτι πρέπει να αποτελεί κανόνα για την προστασία γυναικών, αλλά και των παιδιών καθώς σήμερα στη Γαλλία είναι και τα ίδια τόσο μάρτυρες όσο και θύματα σεξιστικής βίας.

Εάν ο εγκλεισμός είναι απαραίτητος για να σταματήσει η εξάπλωση της επιδημίας, δεν μπορεί να γίνει χωρίς ειδικά μέτρα προστασίας για τις γυναίκες που αντιμετωπίζουν πατριαρχική βία. Πρέπει να είμαστε σε επιφυλακή και να στεκόμαστε αλληλέγγυα παντού όπου υπάρχει αυτή η πιθανότητα, ώστε αυτή η περίοδος εγκλεισμού να μην είναι ανυπόφορη για τις γυναίκες που υφίστανται βία.

Μπορούμε να το πούμε από τώρα: δεν πρέπει σε καμία περίπτωση να είναι οι εργαζόμενες που θα πληρώσουν για αυτή την κρίση. Ούτε με μαζική επιστροφή των γυναικών στο σπίτι, ούτε με καταπάτηση εργασιακών δικαιωμάτων τους.

Οι συλλογικοί μας αγώνες οφείλουν να αντιμετωπίσουν αυτή την αντεπίθεση της πατριαρχίας!

7. Βραζιλία: μια πολιτική κρίση έτοιμη να ξεσπάσει εν μέσω πανδημίας.

Στη Βραζιλία, η κυβέρνηση Bolsonaro συνεχίζει την υπερ-φιλελεύθερη, αστική, παράλογη και αντι-επιστημονική ρητορική της εν μέσω πανδημίας του κορονοϊού. Ο Bolsonaro, όλο και πιο απομονωμένος πολιτικά, είναι αντίθετος στην καραντίνα και συναντά αντιδράσεις μέσα στη βάση των οπαδών του. Όταν άρχισε η κρίση του κορονοϊού, η κυβέρνηση φλέρταρε με προσπάθειες πραξικοπήματος, ανασύροντας τη σφαίρα επιρροής της σε ακροδεξιά στοιχεία και στρατιωτικούς, προκειμένου να υπερασπιστεί τις υπερ-φιλελεύθερες και αυταρχικές πολιτικές της ενάντια στο διεφθαρμένο κογκρέσο της Βραζιλίας. Επίσης μίλησε για καθεστώς πολιορκίας, για να ταρακουνήσει τις επιρροές του στο στρατό εν μέσω της πανδημίας και να λάβει πολιτική στήριξη. Συνεχίζει στο ίδιο πολιτικό μοντέλο προσπαθώντας να κινητοποιήσει την ακροδεξιά πτέρυγα των οπαδών του για να πετύχει το σκοπό του, ενώ ταυτόχρονα αναπαράγει παράλογες θεωρίες και συνωμοσίες ότι ο ιός δεν είναι τίποτε άλλο παρά το αποτέλεσμα της υστερίας των μμε.

Η οικονομία της Βραζιλίας, ήδη πριν από την πανδημία, είχε χαμηλή ανάπτυξη και αυξημένο κόστος επιβίωσης. Η πλήρης αποτυχία του βραζιλιάνου νεοφιλελευθερισμού να μετριάσει τις συνέπειες της κρίσης δημιουργεί ευνοϊκότερες συνθήκες ώστε να αντιδράσει ο πληθυσμός των κατώτερων κοινωνικών στρωμάτων στο νεοφιλελεύθερο έργο του Paulo Guedes και του Bolsonaro, καθώς τόσο η κυβέρνηση όσο και η προπαγάνδα των μμε υποστηρίζουν πως η οικονομία θα ανακάμψει από τις περικοπές σε μισθούς, συντάξεις και εργασιακά και κοινωνικά δικαιώματα. Ακόμη και με την παρακμή της νεοφιλελεύθερης πρότασης, η κυβέρνηση δεν μπόρεσε να προτείνει λύσεις εκτός της οικονομικής της ατζέντας και συνεχίζει να υποστηρίζει ότι την κρίση της πανδημίας πρέπει να την πληρώσει η εργατική τάξη. Ακόμη χειρότερα, ο Bolsonaro και οι πιο φανατικοί υποστηρικτές του, μαζί με κομμάτια της αστικής τάξης, έχουν ξεκινήσει μια καμπάνια ενάντια στην καραντίνα προφασιζόμενοι λαϊκίστικα σε ομιλίες τους την υπεράσπιση των θέσεων εργασίας και της οικονομίας.

Παρότι δεν αναπτύσσουν καμιά εναλλακτική σε επίπεδο οικονομίας σε ό,τι αφορά τα κατώτερα κοινωνικά στρώματα, η εκτελεστική εξουσία συνεχίζει να αντιτίθεται στις ιατρικές/επιστημονικές υποδείξεις και να ευνοεί τη λήξη της καραντίνας. Η καμπάνια "Η Βραζιλία δεν μπορεί να σταματήσει" προωθήθηκε από την οικογένεια Bolsonaro και την άκρα δεξιά μέσω της μαζικής διάδοσης "fake news" σε λογισμικό επικοινωνίας, προπαγανδίζοντας ότι την κρίση την πληρώνουν οι φτωχοί με τη ζωή τους, με πείνα, με τους χαμένους τους μισθούς. Στα μέσα μαζικής ενημέρωσης αρχίζει να συζητιέται η πρόταση μομφής εναντίον της κυβέρνησης, ενώ η άρχουσα τάξη συζητά ήσυχα και αθόρυβα την αναβάθμιση του συστήματος κυριαρχίας εις βάρος της εργατικής τάξης. Τονίζοντας την κρίση του ομοσπονδιακού συμφώνου και τη διαμάχη στο εσωτερικό της δεξιάς, οι πολιτικοί πολιτειών της Βραζιλίας υπερασπίζονται την καραντίνα σε αντίθεση με το Bolsonaro και τους εκλογικούς του στόχους.

Στο αντίπαλο στρατόπεδο της εργατικής τάξης, οι αγώνες του 2020 άρχισαν με την απεργία πετρελαίου και τις γυναικείες διαδηλώσεις στις 8 Μαρτίου, αλλά η κατάσταση του κορονοϊού ακύρωσε τις διαδηλώσεις μνήμης και διεκδίκησης δικαιοσύνης για την υπόθεση της Marielle Franco και για την υποχρηματοδότηση στην εκπαίδευση, που θα ενίσχυαν το κύμα κοινωνικής διαμαρτυρίας ενάντια στη νεοφιλελεύθερη προσαρμογή και τις βίαιες περικοπές της. Οι διαμαρτυρίες κατά της κυβέρνησης συνεχίζονται σχεδόν καθημερινά από τους cacerolazos (το κίνημα με τις κατσαρόλες) και η δυσaréσκεια και η εναντίωση στην κυβέρνηση σημείωναν νίκες με την διεκδίκηση της αναβάθμισης της οικονομικής ενίσχυσης των ανέργων, κάτι που ακόμη δεν έχει ψηφιστεί. Επίσης, οι κοινωνικές πιέσεις για την υπεράσπιση του Ενιαίου Συστήματος Υγείας αυξήθηκαν. Για την αντιμετώπιση της κατάστασης στην υγεία, το σύστημα υγείας πρέπει να λάβει χρηματοδότηση, τη στιγμή που ο Bolsonaro έθεσε χιλιάδες υγειονομικών υπαλλήλων σε συνθήκες εργασιακής επισφάλειας.

Η έντονη επισφάλεια στην εργασία, με το προκαριάτο να δουλεύει χωρίς εργατικά δικαιώματα, είναι μια καταστροφή καθώς η πανδημία φέρνει επιπλέον και την απειλή της πείνας στα κατώτερα κοινωνικά στρώματα. Οι γυναίκες πλήττονται περισσότερο από την ανεργία, και αποτελούν

παραπάνω από το 50% των ανέργων. Στις φαβέλες, στις πόλεις και στις καταλήψεις στέγης οι κίνδυνοι για την υγεία των εργαζομένων είναι μεγαλύτεροι, αλλά ταυτόχρονα αναπτύσσονται οι σχέσεις αλληλοβοήθειας και αλληλεγγύης μεταξύ των καταπιεσμένων και των εκμεταλλεόμενων, ως κοινωνική εναλλακτική λύση ενάντια σε μια κυβέρνηση κατά της ανθρώπινης ζωής. Οι άμεσες δράσεις ξεκινούν με μαζικές απαλλοτριώσεις σε σουπερ μάρκετ και η κυβέρνηση Bolsonaro έρχεται αντιμέτωπη με το τέλος της όσο η πανδημία εξαπλώνεται και η κρίση βαθαίνει.

8. Ευρώπη: Το επίκεντρο της πανδημίας.

Από τη άλλη βλέπουμε το πώς η πανδημία προκαλεί χάος στην Ευρώπη, όπου τα συστήματα υγείας έχουν υποβαθμιστεί από τις νεοφιλελεύθερες πολιτικές και όπου δεν εφαρμόστηκαν τα απαραίτητα μέτρα πρόληψης πριν την άφιξη του Covid-19. Περισσότεροι από 10.000 άνθρωποι έχουν πεθάνει στην Ιταλία και παραπάνω από 5700 στην Ισπανία, με τους αριθμούς των νεκρών να αυξάνονται. Τα συστήματα κοινωνικού ελέγχου των πληθυσμών έχουν εφαρμοστεί σε μαζική κλίμακα: 15 εκ. πληθυσμού βρίσκεται σε εγκλεισμό στη Β. Ιταλία, στη Γαλλία επίσης, και με πολύ περιορισμένη κυκλοφορία γίνεται ξεκάθαρο ότι τα κράτη εκμεταλλεύονται την κατάσταση για να θέσουν σε εφαρμογή μηχανισμούς διαχείρισης πληθυσμών σε καταστάσεις κρίσεων, στρατιωτικοποιώντας την κοινωνική ζωή, με καταστολή και άλλα μέτρα που μας θυμίζουν άλλες εποχές, αλλά με εξελιγμένους μηχανισμούς.

Στο μεταξύ, στην Ευρώπη εξελίσσεται ομαλά η μεγαλύτερη μετακίνηση στρατευμάτων σε μια στρατιωτική άσκηση στα σύνορα με Ρωσία, όπου συμμετέχουν 20.000 αμερικανοί στρατιώτες και 10.000 από τις υπόλοιπες χώρες του ΝΑΤΟ. Φαίνεται πως εκεί δεν υπάρχει κίνδυνος μετάδοσης του ιού. Πρόκειται για τον σχεδιασμό ενός υπερελεγχόμενου και στρατιωτικοποιημένου κόσμου με στόχο την περιστολή των διαμαρτυριών και των εξεγέρσεων, προκειμένου το κεφάλαιο να κάνει πάρτι. Η εξάπλωση αυτής της πανδημίας εξυπηρετεί το κεφάλαιο ως δικαιολογία για να ελέγξει την απόδοση των μηχανισμών της.

Για να συνεχίσουμε την περιγραφή, οι συνέπειες σε πολιτισμικό επίπεδο έχουν ήδη εκδηλωθεί. Στην επιβολή του ατομικισμού, στον κίνδυνο του «άλλου» και στη νοοτροπία του «ο καθένας μόνος του», προστέθηκε το ότι ο καθένας αποτελεί ένα πιθανό εχθρό. Σε αυτό το πλαίσιο, η τάση του πληθυσμού, που έχει την οικονομική δυνατότητα, να συγκεντρώνει φαγητό και προϊόντα δεν είναι περίεργη.

Με λίγα λόγια, ο ιός αναδεικνύει τον ταξικό αγώνα: συντετριμμένη δημόσια υγεία, παραμελημένες κοινωνικές υπηρεσίες, επισφαλείς εργαζόμενοι στη διατήρηση βασικών υπηρεσιών ενώ οι διευθυντικοί υπάλληλοι βρίσκονται ασφαλείς στο σπίτι, προσωρινές εργασιακές ρυθμίσεις με έξοδα δημόσιων πόρων σε εταιρείες εκατομμυριούχων, έλλειψη διαγνωστικών τεστ και μέσων ατομικής προστασίας για τα κατώτερα κοινωνικά στρώματα, καταστολή για τους πιο επισφαλείς ώστε να παραμείνουν στο σπίτι, ή καταχρήσεις της αστυνομίας και από όλες τις δυνάμεις καταστολής, με

επικύρωση από την κυβέρνηση στην περίπτωση της Καταλονίας και από το ισπανικό κράτος γενικά. Στο μεταξύ, το κράτος είναι χαλαρό με τις μετακινήσεις σε εξοχικά, όπως επίσης με επιχειρήσεις που δεν παράγουν προϊόντα βασικής ανάγκης και εξαναγκάζουν τους εργαζόμενους να δουλεύουν εκθέτοντας τους σε κίνδυνο, την ίδια στιγμή που η αστική τάξη και οι πολιτικοί έχουν στη διάθεσή τους ιδιωτικές κλινικές αλλά και τη χρήση ξενοδοχείων και νοσοκομείων.

Η επίταξη των δομών (στμ. του κράτους) είναι μια αποδεδειγμένα ανάγκη αλλά και ευθύνη της τάξης μας να συμβεί.

9. Κράτη έκτακτης ανάγκης στη Μέση Ανατολή.

Το Κράτος Εκτάκτου Ανάγκης είναι η πιο κοινή μέθοδος που χρησιμοποιούν τα κράτη της Μέσης Ανατολής, η οποία αποτελεί ένα ανοιχτό μέτωπο πολεμικών συρράξεων για πολλά χρόνια. Οι πολιτικές, που διαμορφώνονται ανάλογα με τις ανάγκες των κρατών και των καπιταλιστών, και όχι των ανθρώπων, συνεχίζονται και εν μέσω Covid-19.

Οι θάνατοι εν μέσω πανδημίας δεν είναι σημαντικοί στα κράτη. Η λήψη μέτρων πρόληψης για πληθυσμούς που έχουν νεκρούς είναι χάσιμο χρόνου και κεφαλαίου. Το κύριο πρόβλημα για κράτος και κεφάλαιο σήμερα είναι το ποιες θα είναι οι οικονομικές επιπτώσεις της επιδημίας και η αποφυγή της κοινωνικής επανάστασης. Τα μέτρα που λαμβάνονται βασίζονται ακριβώς σε αυτούς τους δύο άξονες: περιορισμοί μετακινήσεων, περιστολή κάθε δραστηριότητας, καταστολή της οργάνωσης, απαγορεύσεις κυκλοφορίας και έλεγχοι.

Είναι ξεκάθαρο ότι με τα απολυταρχικά και στρατιωτικά μέτρα, οι πρώτοι τομείς τους οποίους στοχεύουν να ελέγξουν οι μηχανισμοί του κράτους είναι αυτοί που βρίσκονται ή που θα βρεθούν σε καθεστώς εξαίρεσης, όπως οι μετανάστες/ριες, οι γυναίκες, οι άνεργοι/ες, οι άστεγοι/ες.

Οι άνθρωποι που ζουν σε διαφορετικές γεωγραφικές περιοχές στη Μέση Ανατολή γίνονται μάρτυρες μιας διαδικασίας στην οποία τα κράτη γίνονται πιο απολυταρχικά και στρατιωτικοποιημένα.

10. Σύστημα υγείας μετά από 30 χρόνια νεοϊμπεριαλισμού.

Η δημόσια υγεία έχει στοχοποιηθεί επανειλημμένα από τις νεοφιλελεύθερες μεταρρυθμίσεις με τη μείωση των πόρων και την κατάργησή τους. Για παράδειγμα η Χιλή, το εργαστήριο του νεοφιλελευθερισμού. Εκεί, η δημόσια υγεία διαλύθηκε από τη δικτατορία του Pinochet και η εμπορευματοποίησή της εντάθηκε κατά τη διάρκεια της μεταπολίτευσης. Η υπαγωγή των κλινικών στους δήμους, η υποβάθμιση των νοσοκομείων, η μεταφορά (ληηλασία) των πόρων σε ιδιωτικές κλινικές, οι περικοπές του προϋπολογισμού, η εξάλειψη της κοινοτικής υγείας, η κατάργηση της σύνδεσης μεταξύ γειτονιών και των κέντρων υγείας τους, όπου ξέρουμε ότι δεν υπάρχουν ούτε οι συνθήκες ούτε τα μέσα αντιμετώπισης της κρίσης, αποτελούν κάποια από τα παραδείγματα της

υποβάθμισης της δημόσιας υγείας από το νεοφιλελευθερισμό. Ακόμη και χωρίς να εξετάζουμε το χειρότερο σενάριο, οι προμήθειες σε ιατροφαρμακευτικό υλικό είναι ελάχιστες, όπως επίσης η αγορά τους γίνεται ατομικά, ενώ υπάρχει μεγάλη έλλειψη σε κλίνες και αναπνευστήρες. Επομένως οι καταπιεσμένες τάξεις θα πληγούν σοβαρά από την πανδημία, καθώς δεν μπορούν να πληρώσουν για την κατάλληλη θεραπεία και φροντίδα απέναντι στον ιό.

Σε μεγάλο μέρος της Ευρώπης, η ιδιωτικοποίηση της υγείας των τελευταίων 10 ετών, η οποία, ιστορική ειρωνεία, ήταν επίσης το αποτέλεσμα μιας άλλης κρίσης (αυτής του 2008 σε περίπτωση που το είχαμε ξεχάσει), έχει αφήσει ένα καταστροφικό αντίκτυπο στον τομέα της υγείας. Πολλά νοσοκομειακά κέντρα με κλειστές πτέρυγες, λιγότερο προσωπικό και χειρότερες συνθήκες εργασίας, μεταξύ άλλων. Αποδεικνύεται ότι το σημερινό μοντέλο ιδιωτικοποίησης δεν είναι μόνο λάθος και απάτη, αλλά επίσης μας εκθέτει και μας κάνει πιο ευάλωτη ως κοινωνία.

Και τώρα τι; Το κράτος στέλνει ασθενείς σε ιδιωτικές κλινικές λόγω έλλειψης πόρων στα κρατικά νοσοκομεία και οι λογαριασμοί θα πληρωθούν αργότερα από όλους/ες μας. Στο μεταξύ, χειροκροτούν τους/τις υγειονομικούς τους που τους καταδικάζουν με περικοπές από το 2008, τόσο στο ισπανικό κράτος όσο και στην κυβέρνηση της Καταλονίας, καθώς και σε άλλες χώρες της ηπείρου και στον κόσμο.

Όλα αυτά δεν είναι τυχαία, αλλά αποτελούν μέρος του σχεδιασμού της άρχουσας τάξης, όπου η εμπορευματοποίηση των κοινωνικών δικαιωμάτων έχει κλέψει από εμάς ακόμη και την αντιμετώπιση μιας ασθένειας. Επιπλέον, το να γνωρίζεις αν έχεις κολλήσει τον ιό εξαρτάται από την οικονομική σου δυνατότητα. Αυτή η θανατοπολιτική μαζικής δολοφονίας των φτωχών είναι το αληθινό πρόσωπο του συστήματος κυριαρχίας.

11. Τα αποτελέσματα ενός συστήματος καταστροφής οικοσυστημάτων και ανθρώπων.

Ο καπιταλισμός είναι ένα σύστημα κυριαρχίας που απεχθάνεται την ανθρώπινη ζωή. Το ζούμε αυτές τις μέρες, αλλά έτσι ήταν πάντα στην ιστορία: πόλεμοι, γενοκτονίες, καταστολή, πείνα, είναι μερικά από τις τερατώδεις πολιτικές που το σύστημα εφαρμόζει μέσω των εκπροσώπων και των δομών που έχουν αναλάβει τη «βρώμικη δουλειά».

Σε αυτό πρέπει να προσθέσουμε τις στρατηγικές της λεηλασίας των φυσικών πόρων και της καταστροφής του πλανήτη. Την ηγεμονική πολιτική που αναπτύσσεται από την κατάκτηση τη Αμερικής από τους Ευρωπαίους και μετά, όταν η ίδια ήπειρος κατέστρεψε την Αφρική και την Ασία, μονοπωλώντας τον πλούτο για την ανάπτυξη του μονοπωλιακού καπιταλισμού και των κρατών που είναι εγγυητές του.

Σήμερα βιώνουμε ένα στάδιο μιας ολοένα αυξανόμενης συγκέντρωσης κεφαλαίου ταυτόχρονα με μια βελτιωμένη τεχνολογία που εξειδικεύεται στην λεηλασία. Σήμερα, 2153 δισεκατομμυριούχοι συγκεντρώνουν πλούτο που είναι μεγαλύτερος από τους οικονομικούς πόρους 4600 εκατομμυρίων ανθρώπων, δηλαδή του 60% της ανθρωπότητας. Υπάρχει συνεχής μετανάστευση εκατομμυρίων ανθρώπων προς την Ευρώπη, οι οποίοι υφίστανται τις πιο σκληρές διώξεις και κακουχίες καθ' οδόν, και στη συνέχεια ακόμα περισσότερες στην προσπάθειά τους να διασχίσουν τη Μεσόγειο, αν, βέβαια, το καταφέρουν. Υπάρχουν εκατομμύρια άνθρωποι που ζουν σε στρατόπεδα συγκέντρωσης - όπως έχουν πλέον διαμορφωθεί οι δομές προσφύγων. Στην Τουρκία, το δικτατορικό καθεστώς χρησιμοποιεί τους μεταναστευτικούς πληθυσμούς ως όπλο πίεσης της Ευρώπης για να χρηματοδοτείται με εκατομμύρια ευρώ. Έτσι το κράτος του Erdogan αποκτά νέους πόρους για να μάχεται τους Κούρδους και να τους υποβάλει σε μόνιμο καθεστώς πολιορκίας, όπως και για να επιχειρεί κατακτητικές επιδρομές στη Συρία και τώρα και στη Λιβύη.

Με τους πολέμους, τις εισβολές ή και απλούστερα με τις επενδύσεις, το πολυεθνικό κεφάλαιο καταστρέφει τον πλανήτη. Δεν δείχνει σεβασμό για τα υπάρχοντα οικοσυστήματα, ούτε για τα αποθέματα νερού, ούτε για τα δάση. Αρκεί να επισημάνουμε αυτό που έχει συμβεί στην περιοχή του Αμαζονίου στην «εποχή των πυρκαγιών» που αναπτύχθηκε από τους μεγαλοαγρότες της Βραζιλίας με την πλήρη υποστήριξη του Bolsonaro και άλλων χωρών της περιοχής. Ο καπιταλισμός δεν σκοτώνει μόνο ανθρώπους, σκοτώνει και τη φύση και, κατά συνέπεια, κάνει την ανθρώπινη ζωή ολοένα και δυσκολότερη. Ο καπιταλισμός γνωρίζει πώς να σπέρνει πανικό και θάνατο. Είναι το απόλυτο αντίθετο της ζωής.

12. Αρχικό σχέδιο μιας νέας φάσης που ανοίγει σε πλανητική κλίμακα.

Σε ότι προηγήθηκε αναλύσαμε μια μεταβατική περίοδο αλλαγής, ιδιαίτερα μετά τις σημαντικές κινητοποιήσεις που αναπτύσσονται στη Λατινική Αμερική και σε άλλα μέρη του κόσμου, μια αλλαγής που παραμένει ακόμα ανοιχτή ως προς την εξέλιξή της.

Τώρα, χωρίς καμία αμφιβολία, η πανδημία του Covid-19 έχει επιτρέψει στο καπιταλιστικό σύστημα μια σημαντική ευκαιρία αναδιάρθρωσης για να εκσυγχρονίσει ακόμη περισσότερο τον έλεγχο, τη λεηλασία και την κυριαρχία του πάνω σε ολόκληρους πληθυσμούς. Οι έλεγχοι των πληθυσμών που εφαρμόστηκαν δεν επιτρέπουν στον κόσμο τις μετακινήσεις. Η στρατιωτικοποίηση ολόκληρων χωρών, η ανάπτυξη, γενικότερα ενός αστυνομικού κράτους, αλλά και των τεχνολογιών που εφαρμόζονται στον τομέα της ασφάλειας χρησιμοποιούνται τώρα με τη δικαιολογία του ελέγχου της «πανδημίας και των κρουσμάτων». Είμαστε μάρτυρες του πολλαπλασιασμού του ρατσιστικού λόγου και της παρακολούθησης του "άλλου" όχι μόνο ως εχθρού, αλλά και ως "φορέα μόλυνσης". Παρακολουθούμε το μαζικό κλείσιμο των συνόρων και την παγίωση αυτής της συνθήκης μέσω της επιβολής φραγμών και οικονομικών ζωνών.

Την ίδια στιγμή που τα κράτη διεκδικούν εκ νέου μια κυριαρχία, την οποία μέχρι λίγο καιρό πριν ήταν πρόθυμα να παραδώσουν σε υπερεθνικούς ή σε πολυεθνικούς οργανισμούς, οι αλλαγές των μεθόδων εργασίας, η εφαρμογή της τηλεργασίας ή της εργασίας από το σπίτι σε μεγάλη κλίμακα, η απώλεια κοινωνικών δικαιωμάτων και η φτώχεια αποκτούν ακόμα πιο επιθετικό χαρακτήρα για ένα τεράστιο στρώμα του παγκόσμιου πληθυσμού. Η ευκαιρία για τους καπιταλιστές και τους φορείς τους, όπως είναι το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο και άλλοι, να εφαρμόσουν τις μεταρρυθμίσεις τους και να συνεχίσουν να λεηλατούν τα δικαιώματά μας, είναι απλά η ανάπτυξη κάποιων κατευθυντηρίων γραμμών για τον σχεδιασμό της επερχόμενης φάσης: μιας υπερ-ελεγχόμενης και λεηλατημένης κοινωνίας.

Αυτή η πανδημία είναι ιδανική για τις κυρίαρχες τάξεις σε κάθε χώρα και σε ολόκληρο τον κόσμο, προκειμένου να υιοθετήσουν μέτρα τα οποία αποκαλούνται "απαραίτητα", ώστε να περιορίσουν τις κοινωνικές διαμαρτυρίες που αναπτύσσονται σε διάφορα μέρη του κόσμου. Με το πρόσχημα της πανδημίας βγάζουν έξω τον στρατό και όλες τις αστυνομικές δυνάμεις για να τις καταπνίξουν, όταν αυτό που απαιτείται στην πράξη είναι μέτρα και πόροι για τη δημόσια υγεία, και όχι πόροι για την καταστολή.

Αλλά [η πανδημία] ανοίγει επίσης μια νέα φάση όπου οι λαϊκοί αγώνες θα αποκτήσουν μεγαλύτερη σημασία: οι κινητοποιήσεις στη Χιλή, τη Γαλλία, την Κολομβία ή σε διάφορα άλλα μέρη δεν θα σταματήσουν. Η πανδημία θα φτάσει στο μέγιστο επίπεδό της και στη συνέχεια θα γίνει σταδιακή επιστροφή σε μια "κανονικότητα", η οποία δεν θα είναι βέβαια η ίδια κατάσταση όπως προηγουμένως, αλλά μέσα σ' αυτήν οι άνθρωποι θα επιστρέψουν σιγά-σιγά στην εργασία, και ταυτόχρονα θα επιστρέψουν και οι κανονικές δραστηριότητες και οι άνθρωποι θα κατακτήσουν ξανά τους δρόμους και τα πεδία πάλης.

13. Αντίσταση.

Έχουν ήδη εμφανιστεί εκδηλώσεις αντίστασης. Στην Ευρώπη υπήρξαν *cacerolazos* (διαμαρτυρία με κατσαρόλες) στο πλαίσιο της καραντίνας, αλλά και απεργίες σε τομείς όπου η συνέχιση της εργασίας επιβάλλεται με κόστος την υγεία των εργαζομένων, συμπεριλαμβανομένων των μεγάλων εργοστασίων και με ισχυρά συνδικάτα. Στην Αργεντινή, όσοι εργάζονται στον εμπορικό τομέα έχουν ήδη αντιδράσει, απαιτώντας το κλείσιμο των εμπορικών κέντρων, αλλά και σε άλλους τομείς εργασίας οι εργαζόμενοι θέτουν το ζήτημα των μέτρων προστασίας της υγείας. Στην Ουρουγουάη, η ένωση κατασκευών κατέκτησε μια συμφωνία ειδικής άδειας, η οποία όμως το Υπουργείο Οικονομίας προσπάθησε να σαμποτάρει από την πρώτη στιγμή. Με τον ίδιο τρόπο, η κυβέρνηση της Ουρουγουάης σχεδιάζει αυξήσεις των φορολογικών συντελεστών και του ΦΠΑ με έναρξη την 1η Απριλίου και τα μέτρα για τους τομείς εκείνους που δεν έχουν κοινωνική ασφάλιση, είναι προς το παρόν μηδενικά. Εδώ, οι διαμαρτυρίες με τις κατσαρόλες είναι αμέτρητες και πολύ δημοφιλείς, και αναπτύσσονται στις γειτονιές αλλά επίσης και από συνδικάτα.

Πιστεύουμε ότι για αυτό με το οποίο θα βρεθούμε αντιμέτωποι είναι σημαντικό να ληφθούν υπόψη ορισμένοι άξονες δράσης, όπως: Αγώνας κατά των απολύσεων, των αναστολών και των μειώσεων των μισθών· διεκδίκηση οικονομικών επιδοτήσεων σε ανέργους και στους πιο ευάλωτους πληθυσμούς· εγγύηση της πρόσβασης σε τρόφιμα και σε είδη βασικών αναγκών· υπεράσπιση του συστήματος δημόσιας υγείας, απαιτώντας μεγαλύτερο προϋπολογισμό για τον τομέα της υγείας καθώς και τη βελτίωση των συνθηκών εργασίας των εργαζομένων σε αυτόν· διασφάλιση ότι το ιδιωτικό σύστημα υγείας θα μπει στην υπηρεσία των λαϊκών αναγκών, χωρίς κέρδος· έκκληση για αλληλεγγύη μεταξύ των λαϊκών στρωμάτων για τον περιορισμό της εξάπλωσης του ιού, ανακόπτοντας έτσι την προέλαση του κοινωνικού ελέγχου. Το ίδιο πρέπει να ειπωθεί και για την κοινωνική ασφάλιση: Ότι πρόκειται για δημόσια υπηρεσία και δεν πρέπει να είναι στα χέρια ιδιωτών, όπως η AFP στη Χιλή ή η AFAP στην Ουρουγουάη, και ότι θα πρέπει να αυξηθούν οι εισφορές των εργοδοτών έτσι ώστε να είναι οι κεφαλαιούχοι που θα πληρώσουν το κόστος αυτής της κρίσης.

Η πανδημία και τα αποτελέσματά της δεν προκύπτουν από τη φύση αλλά από ένα συγκεκριμένο σύστημα που καθιστά δυνατές τέτοιες κρίσεις εις βάρος της υγείας και της ευημερίας της πλειοψηφίας του παγκόσμιου πληθυσμού. Είναι επείγον να αντισταθούμε στην κατάσταση αυτή μέσα από μια επαναστατική προοπτική, συνδέοντας τους αγώνες του σήμερα με την κοινωνία την οποία ονειρευόμαστε.

Είναι σαφές, σε αυτή την εξαιρετικά σοβαρή κατάσταση, ότι τα λαϊκά στρώματα συνεχίζουν να αγωνίζονται με τα μέσα που έχουν στη διάθεσή τους: κατσαρόλες, γλάστρες, διάφορους τρόπους αλληλεγγύης, όλα ενταγμένα στις παραδοσιακές μορφές αγώνα και οργάνωσης των από κάτω. Είμαστε πεπεισμένοι/ες ότι η αλληλεγγύη και η αμοιβαία υποστήριξη είναι τα καλύτερα μας όπλα ως τάξη, και όταν οργανώνονται χωροταξικά, μας επιτρέπουν να οικοδομήσουμε το μέλλον. Υγειονομικές ομάδες οργανώνονται παντού και αναλαμβάνουν την παροχή και μεταφορά προμηθειών σε ηλικιωμένους και άτομα με αναπηρίες· είναι σημαντικό να δημιουργηθούν και να στηριχθούν αυτά τα δίκτυα υποστήριξης, όπως και άλλες προσπάθειες που μας επιτρέπουν να αντιμετωπίσουμε αυτήν την κρίση με τον καλύτερο δυνατό τρόπο, συμπεριλαμβανομένων των δικτύων υποστήριξης γυναικών και παιδιών που υφίστανται πατριαρχική βία, ένα πρόβλημα που αυξάνεται στη απομόνωση.

Παρομοίως, οι μικρές αγροτικές κοινότητες και οι κάτοικοι των ακτών της Χιλής διαμαρτύρονται για τη ζωή τους, μπλοκάροντας τους δρόμους με οδοφράγματα για να εμποδίσουν την ανώτερη τάξη να φτάσει στα κτήματα και στα θερινά καταλύματα. Από την πλευρά τους, οι εργαζόμενες και οι εργαζόμενοι παραλύουν την παραγωγή με διαμαρτυρίες που απαιτούν το κλείσιμο των εγκαταστάσεων και την αναστολή των εργασιακών δραστηριοτήτων, τόσο στην Ευρώπη όσο και στη Λατινική Αμερική. Όλη αυτή η βούληση πρέπει να μετατραπεί, χωρίς δισταγμό, σε ΓΕΝΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ ΓΙΑ ΤΗ ΖΩΗ.

Αυτή η πανδημία και τα αποτελέσματά της ανοίγουν μια σημαντική δυνατότητα για τους ανθρώπους: Μας επιτρέπει να ασκούμε μια αδιάκοπη κριτική του νεοφιλελεύθερου μοντέλου κι των μέτρων που εφαρμόζονται από τη δεκαετία του '70, σχεδιάζοντας πιο σταθερά την ενίσχυση της υπεράσπισης της δημόσιας υγείας, της κοινωνικής ασφάλισης, και όλων των κοινωνικών δικαιωμάτων και υπηρεσιών, ενισχύοντας τους αγώνες για την υπεράσπισή τους και κατά της ιδιωτικοποίησής τους ή της μετατροπής τους σε παράγοντες επισφάλειας, σε σχέση τόσο με την εργασία όσο και με τις συνθήκες ζωής. Μας επιτρέπει μια έντονη κριτική στο καπιταλιστικό σύστημα: κριτική στην ιδιωτική ιδιοκτησία, κριτική του κράτους, κριτική των πολιτικές ασφάλειας, κριτικής της επιθυμίας για κέρδος κ.λπ.

Πάνω απ' όλα, μας επιτρέπει να θέτουμε, ή τουλάχιστον να σκιαγραφούμε, τις νέες κοινωνικές σχέσεις που επιθυμούμε, τη νέα ζωή. Μας επιτρέπει, είτε με έναν μερικό είτε με παγκόσμιο τρόπο, να επαναβεβαιώνουμε όλο και περισσότερο το έργο μας για μια σοσιαλιστική και ελευθεριακή κοινωνία..

14. Περιορίζοντας την κοινωνική βλάβη.

Η πανδημία θα αποτελέσει την αφορμή για τη μακροπρόθεσμη χρηματοπιστωτική κρίση που έχει προβλεφθεί από όλους τους σοβαρούς οικονομολόγους. Μετά την κρίση του 2008, τα κράτη είχαν πάρει τεράστια ποσά από δημόσιους πόρους για να σώσουν επιχειρηματίες και ιδιωτικές τράπεζες. Για άλλη μια φορά η οικονομία - καζίνο θα καταρρεύσει και αδιαμφισβήτητα θα είναι αναλογικά χειρότερη από ό, τι το 2008.

Με την προτίμηση του κράτους σε απολύσεις και υποαπασχόληση, αυτή η κρίση θα πλήξει πρώτα απ' όλα τις λαϊκές τάξεις που θα αντιμετωπίσουν την αύξηση της ανεργίας, τις θέσεις μερικής απασχόλησης, επισφαλείς θέσεις εργασίας, και μείωση του εισοδήματος.

Για να περιοριστούν οι ζημιές, είναι απαραίτητο αφενός να ενισχυθεί η κοινωνική προστασία, για να αμβλυνθεί το οικονομικό σοκ, και αφετέρου να τις πληρώσει το κεφάλαιο. Αυτό σημαίνει:

- την ανάκληση της μεταρρύθμισης της επιδότησης ανεργίας και όχι μόνο της αναστολής της
- την ανάκληση της περικοπής των συντάξεων, και όχι μόνο της αναστολής της
- την παράταση των προθεσμιών για εκτρώσεις μέχρι τη λήξη του εγκλεισμού, προκειμένου να αποσυμφορηθούν τα νοσοκομεία και να μπορούν να ανταποκριθούν στις συνέπειες της καραντίνας
- Δωρεάν μεταφορές στις συγκοινωνίες για τη μείωση του συνωστισμού και της μετάδοσης
- Την απαγόρευση των απολύσεων κατά τη διάρκεια της καραντίνας, τη διατήρηση των μισθών των ατομικών συμβάσεων, των προσωρινά απασχολούμενων, των προσωρινών συμβάσεων και των υπαλλήλων που είναι ανασφάλιστοι (για παράδειγμα οι εργαζόμενοι στο Uber)
- Επίταξη άδειων δωματίων, ενοικιαζόμενων airbnb και αντίστοιχα δωματίων ξενοδοχείων για την υγειονομική προστασία και την αξιοπρεπή παραμονή αστέγων οικογενειών, μεταναστών/ριών που επιβιώνουν σε άθλια κέντρα κράτησης και στρατόπεδα συγκέντρωσης, ανασφάλιστων εργαζομένων που διαμένουν σε συνωστισμένα σπίτια και σε γειτονιές με άθλιες συνθήκες.

- Για τα χαμηλόμισθα στρώματα, πάγωμα ενοικίου και λογαριασμών ενεργειακής παροχής, νερού, τηλεφώνου και ίντερνετ, παύση των εξώσεων και πλειστηριασμών.

Είναι επίσης επιτακτική ανάγκη να αναπτυχθεί κοινωνικός έλεγχος ολόκληρου του δικτύου υγείας, με πλήρη πρόβλεψη και χρηματοδότηση των ιδρυμάτων περίθαλψης, εγγυήσεις και προστασία των δικαιωμάτων των εργαζομένων στον τομέα της υγείας, του εμπορίου, της βιομηχανίας υγείας, των προμηθειών και των μεταφορών, των δημόσιων υπηρεσιών και του αγροτικού πληθυσμού.

Είναι απαραίτητο να αναπτύξουμε μια κουλτούρα ζωής και αλληλεγγύης, αυτοπροστασίας και συλλογικής φροντίδας που μας βοηθά να ξεπεράσουμε το σημερινό αίσθημα πανικού και του δόγματος «καθένας/καθεμιά μόνος του/μόνη της». Αυτό είναι το σημείο – κλειδί για να ξεπεράσουμε την σημερινή κατάσταση.

Για να σταματήσει η επιδημία, απαιτούνται επίσης άμεσα μέτρα, ίσως πολύ πιο συγκεκριμένα από αυτά που αναφέρουμε παραπάνω, μεταξύ των οποίων:

1. Να βάλουμε φρένο σε μέτρα που εναντιώνονται στην τάξη μας, όπως αυτά που ισχύουν σήμερα. Η καραντίνα δεν μπορεί να βασίζεται στην κοινωνική ιεραρχία. Για αυτό πρέπει να κλείσουν όλες οι επιχειρήσεις που παρέχουν μη αναγκαίες υπηρεσίες, με τη συνολική διατήρηση του εισοδήματος για εργαζόμενους/ες στην «τεχνητή ανεργία», συμπεριλαμβανομένων και των εργαζομένων σε επισφαλείς συνθήκες εργασίας. Η κρίση πρέπει να πληρωθεί από τους πλούσιους. Όλες οι μη βασικές οικονομικές δραστηριότητες να σταματήσουν, οι εταιρείες να παρέχουν όλα τα μέσα για τηλεργασία όπου είναι απαραίτητο, και καμία αναστολή σε πληρωμές μισθών όσο διαρκεί η καραντίνα. Σε αυτή την περίπτωση, οι μισθοί δεν πρέπει να προέρχονται από κρατική χρηματοδότηση. Τι θα συμβεί αν φορολογηθούν παραπάνω οι μεγαλοεισοδηματίες και οι επιχειρήσεις;
2. Μόνο οι εργασίες σε τομείς ζωτικής σημασίας πρέπει να συνεχίσουν, όπως οι υγειονομικές υπηρεσίες φροντίδας και περίθαλψης, οι υπηρεσίες προμηθειών και εφοδιασμού τροφίμων και υγειονομικών προϊόντων, η παραγωγή τροφίμων και οι καλλιέργειες, οι μεταφορές, υπηρεσίες διαδικτύου και οπτικοακουστικών μέσων, όπως και της αποστολής προϊόντων. Οι εργαζόμενοι/ες σε αυτούς τους τομείς βρίσκονται στην πρώτη γραμμή σώζοντας τον κόσμο. Οφείλουμε να τους/τις τιμάμε, να τους/τις στηρίζουμε, ξεκινώντας με την εγγύηση ασφάλειας των παιδιών τους με μέτρα πρόληψης και προστασίας.
3. Ταυτόχρονα, τόσο για λόγους αποτελεσματικότητας όσο και για την αποφυγή της αισχροκέρδειας των επιτηδίων από την κρίση, οφείλουμε να παρέμβουμε στις ιδιωτικές επιχειρήσεις αυτών των τομέων και να τις θέσουμε στην υπηρεσία του πληθυσμού και υπό τον έλεγχο των εργαζομένων. Είναι εκείνοι/ες άλλωστε που γνωρίζουν καλύτερα το πώς να οργανώσουν την αλυσίδα παραγωγής και να προστατευτούν από τον ιό, με προσαρμοσμένα πρωτόκολλα πρόληψης.

4. Επίσης πρέπει να αναδιοργανωθεί ολόκληρη η γραμμή παραγωγής και υπηρεσιών άμεσα. Η βιομηχανία και οι υπηρεσίες πρέπει να μετατραπούν σε παραγωγικές μονάδες υγειονομικών προϊόντων και μέσων αυτοπροστασίας, ώστε να εξασφαλιστεί η επιβίωση όλων. Αν το κράτος και τα αφεντικά δεν το επιθυμούν, είναι η σειρά των εργαζομένων να το επιβάλλουν.
5. Η κρίση αποδεικνύει ότι η υγεία δεν μπορεί να βρίσκεται σε χέρια ιδιωτών. Επείγει τα ιδιωτικά και δημόσια νοσοκομεία και γηροκομεία να περάσουν σε κοινωνικό έλεγχο και να είναι προσβάσιμα χωρίς οικονομικό αντίτιμο.
6. Να μην ξαναοίξουν ποτέ τα στρατόπεδα συγκέντρωσης μεταναστών/ριών που έκλεισαν λόγω επιδημίας.

Τα κράτη βρέθηκαν απροετοίμαστα σε αυτή την κατάσταση. Μπορούμε να επιβάλλουμε πράγματα αλλά μόνο αν το κοινωνικό κίνημα και τα συνδικάτα παλέψουν να αντιμετωπίσουν την κατάσταση χωρίς αναβλητικότητα. Είναι απαραίτητο για όλους και όλες που εργάζονται και είναι αποφασισμένοι/ες και συνειδητοποιημένοι/ες να χρησιμοποιήσουν τα εργαλεία του συνδικαλισμού και να πείσουν τους/τις συναδέλφους τους να συλλογικοποιηθούν αλληλέγγυα και μαχητικά.

15. Η κοινωνία πρέπει να αλλάξει ριζικά.

Για να είμαστε ξεκάθαρες/οι: αυτά τα μέτρα είναι αποσπασματικά. Ανταποκρίνονται μόνο στη διακοπή της πανδημίας και τον περιορισμό της κοινωνικής καταστροφής. Αλλά δεν θα σταματήσουν την οικονομική κρίση που θα προκύψει, γιατί αυτή αποτελεί το αποτέλεσμα του καπιταλισμού και της οικονομίας των αγορών. Ο ιός θα είναι μόνο η αφορμή.

Μπροστά σε αυτή την άνευ προηγουμένου κατάσταση, ο καπιταλισμός έχει επιδείξει την αποτυχία του, αλλά το κράτος θα επιδιώξει να διατηρήσει με κάθε τρόπο το σημερινό οικονομικό σύστημα, συμπεριλαμβανομένης της ανάληψης ελέγχου επί όλων των οικονομικών δραστηριοτήτων, της ηγεσίας της οργάνωσης της παραγωγής με απαιτήσεις ή άλλους τρόπους.

Για τις κυβερνήσεις, αυτή θα είναι η μόνη εναλλακτική λύση στο χάος που θα οδηγήσει η «ατομική ευθύνη». Για εμάς ελευθεριακούς/ές, αναρχικούς/ές, και κομμουνιστές/ριες στην Αμερική και την Ευρώπη, τα επείγοντα μέτρα που προτείνουμε ως ευθύνες, που η εργατική τάξη θα επιβάλλει, θα αναλάβει και θα υλοποιήσει στο σήμερα, οδηγούν σε μια άλλη εναλλακτική λύση. Έχουμε πρόγραμμα άμυνας: ένα πρόγραμμα που βασίζεται στην αλληλοβοήθεια και την ισότητα, με αυστηρή και σχεδιασμένη οργάνωση της παραγωγής και της διανομής βασικών αγαθών αλλά υπό τον έλεγχο των εργαζομένων.

Θεωρούμε ότι είναι καιρός να επανεξετάσουμε πλήρως τη λειτουργία της κοινωνίας, αναζητώντας την ικανοποίηση των αναγκών όλων. Μπορούμε να βρούμε τρόπους και μηχανισμούς φροντίδας και προστασίας της φύσης για να εγγυηθούμε ζωή. Μπορούμε να τερματίσουμε αυτό το σύστημα, θέτοντας όλα τα μέσα παραγωγής και διανομής στα χέρια της εργατικής τάξης, αντικαθιστώντας την

οικονομία της αγοράς με μια κοινωνικοποιημένη και αυτάρκη οικονομία και το κράτος με ένα αυτόνομο ομοσπονδιοποιημένο σύστημα.

Είναι επιτακτική ανάγκη να ενισχυθούμε εν μέσω αυτής της κρίσης σε αυτή την κατεύθυνση, υφαίνοντας δεσμούς αλληλεγγύης στη βάση, ενισχύοντας τις λαϊκές οργανώσεις και οικοδομώντας στην ουσία ένα αληθινό Μέτωπο των Καταπιεσμένων Τάξεων, το οποίο θα μπορεί να οργανώσει τους αγώνες του σήμερα και του αύριο στην αναζήτηση μιας ελευθεριακής, φεντεραλιστικής κοινωνίας με άμεση δημοκρατία.

ΝΑ ΜΑΣ ΒΡΕΙ Η ΚΡΙΣΗ ΝΑ ΣΠΑΜΕ ΤΙΣ ΑΛΥΣΙΔΕΣ ΜΑΣ
ΣΗΜΕΡΑ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΑΠΟ ΠΟΤΕ,
ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΤΑΞΗ ΣΕ ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ
ΓΙΑ ΤΟΝ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ
ΟΡΘΙΕΣ/ΟΡΘΙΟΙ ΟΣΟΙ/ΕΣ ΑΓΩΝΙΖΟΝΤΑΙ

4 Απρίλη 2020

[Coordenação Anarquista Brasileira \(CAB\)](#)

[Federación Anarquista Uruguay \(FAu\)](#)

[Federación Anarquista Rosario - FAR](#)

[Organización Anarquista de Córdoba- OAC](#)

[Federación Anarquista Santiago – FAS](#)

[Grupo Libertario Vía Libre](#)

[Union Communiste Libertaire](#)

[Embat - Organización Anarquista](#)

[Alternativa Libertaria / Federazione dei Comunisti Anarchici - AL/fdca](#)

[Devrimci Anarşist Faaliyet - DAF](#)

[Organization Socialiste Libertaire – OSL](#)